

Nr 571

Av herrar **Cassel** och **Björkman**, om representation för de demokratiska partierna i försvarsrådet.

(Lika lydande med motion nr 472 i Första kammaren)

De militära problemens alltmer komplicerade natur, totalförsvarsuppgifternas storlek, omfattning och förgrening i samhället har medfört att inte bara allmänheten utan också de enskilda riksdagsmännens möjligheter att överblicka försvarsproblemen starkt försvårats. Riksdagens ledamöter har visserligen genom utskotten obegränsad insyn i totalförsvarets angelägenheter, men den information som härvid ges kan aldrig bli av sådan art att en ständigt aktuell bild av totalförsvarets skilda förutsättningar och uppgifter kan tecknas. Behovet av en fortlöpande information om de ansvariga myndigheternas synpunkter och förslag har blivit desto större som det blivit allt nödvändigare att utgå från en totalförsvarets gemensamma målsättning, byggd på en gemensam strategisk grundsyn. En sådan grundsyn, som måste vara förutsättningen för allas ståndpunktstagande i totalförsvarsfrågor, är inte en gång för alla given. Den befinner sig under ständig omprövning och vidareutveckling och är i själva verket resultatet av en fortlöpande samverkan mellan vetenskaplig, teknisk, militär och annan expertis samt av de bedömningar av ut- och inrikespolitiska problem som de politiskt ansvariga har att göra.

Under en lång följd av år har det varit möjligt att uppnå demokratisk enhet kring försvarsfrågan. Enigheten om det starka försvarets betydelse har grundats på en samfällad bedömning av den försvarskapacitet som i varje särskilt läge ansetts påkallad och samhällsekonomiskt möjlig. I denna för svenska folket avgörande säkerhetsfråga har regeringen och de demokratiska oppositionspartierna gemensamt framträtt på ett sätt som i utlandet ökat respekten för vårt försvar och vår utrikespolitiska handlingslinje. Har partierna på detta sätt samfällt tagit ansvar för huvudlinjerna i svensk försvarspolitik bör detta även organisatoriskt få komma till uttryck. Detta bör lämpligen ske genom att de demokratiska partierna blir representerade i det nyligen konstituerade försvarsrådet.

En parlamentarisk representation i försvarsrådet skulle i hög grad underlätta det slutgiltiga ställningstagande som de demokratiska partierna har att gö-

ra i frågor rörande vårt totalförsvaret. Dessutom skulle en sådan parlamentarisk representation kunna verka som en garanti för att skilda uppfattningar får komma till uttryck och bli föremål för överläggningar. Genom att de demokratiska partierna på detta sätt bereds tillfälle att hela tiden delta i utvecklingen av den strategiska grundsynen får de också utgångspunkter för att på olika sätt hålla de grupper i samhället med vilka de har särskilda kontakter informerade om de aktuella försvarspolitiska förutsättningarna. Därigenom kan man verksamt bidra till en saklig och allmänt utbredd försvarsupplysning vilken inte minst ur psykologisk beredskapssynpunkt måste anses vara av stort värde.

Med stöd av vad som ovan anförts hemställer vi,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte uttala att de demokratiska partierna får var sin representant i försvarsrådet.

Stockholm den 26 januari 1963

Leif Cassel

Folke Björkman
